

Svajonų
ROMANAI

Aistra

CAT SCHIELD

Paskutinis statymas – meilė

2,89 Eur / 9,99 Lt 2015 gegužė–birželis

Las Vegaso naktys

Knygute

Cat Schield
(Ketė Šyld)

PASKUTINIS STATYMAS - MEILĖ

Paskutinis trilogijos
"*Las Vegaso naktys*"
romanas

Versta iš Cat Schield, A Taste of Temptation, 2014
© Cat Schield, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Giedrė Turan, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-904-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

Iš šurmuliuojančio kazino į savo stilingą naująjį restoraną nusileidusi Harpera Fontein prie jo durų akimis ėmė ieškoti juodos odos krepšio su ratukais. Eštono Krofto kelioninio krepšio. Ji bjaurėjosi tuo daiktu, nes jis simbolizavo viską, kas ją varė iš proto stebint garsaus virėjo elgesį, – jo įprotį atvykti be jokio įspėjimo, pomėgį visiems kelti susižavėjimą, o tam nepavykus ieškoti būdų jį sukurstyti arba lėkti iš miesto ieškant naujų nuotykių.

Bet Harperai reikėjo, kad tas krepšys šįvakar būtų čia, nes tai reikštų, kad Eštonas atvyko į jos restorano vyriausiojo šefo atranką. Didysis *Baturio* atidarymas turėjo įvykti po dviejų savaitių. Kai pirmasis numatytas restorano atidarymo terminas praėjo, nes nespėta jam pasiruošti, Harpera ėmė abejoti savo sprendimu pakviesti nepatikimą televizijos žvaigždę atidaryti restoraną jos viešbutyje.

Tiesa, sujudimas dėl didžiojo atidarymo pritraukė daug dėmesio Harperai priklausančiam Fonteinų viešbučiui *Ciel*, bet ar šis dėmesys vertas to streso, kurį Eštonas sukėlė už restorano sėkmę atsakingiems žmonėms? Karlas

Pero, restorano vadybininkas, pastaruosius du mėnesius beveik nemiegojo ir tapo labai dirglus. Harpera naktimis griežė dantimis ir dėl to padažnęję galvos skausmai privertė ją kreiptis į gydytojus. Dabar eidama miegoti ji į burną įsidėdavo specialią dantų apsaugą. Su tuo keistu plastikiniu daiktu Harpera atsiguldavo į lovą ir mėgindavo suvokti, kur dingo Eštono pradinis entuziazmas.

Kuo ilgiau užtruko *Kulinarinio klajoklio* filmavimas Indonezijoje, tuo sudėtingesnė Harperai atrodė galimybė dirbti su šiuo vyru. Jie jau du kart buvo priversti nukelti *Baturio* atidarymo datą dėl Eštono kelionių jo kuriamai beprotiškai populiariai televizijos laidai, ir būtent todėl Harpera atsisakė dar kartą pavėlinti restorano atidarymą.

Juodos restorano grindys buvo nupoliruotos, prie aukštų skliautuotų lubų spindėjo sietynai, o jų šviesa išryškino baltas servetėles ir krištolines vyno taures, stovinčias ant juodų stalų. Prieš dešimt dienų dekoruotojai baigė auksuoti tris masyvias kolonas salės viduryje. Šalia gėrimų pilno baro vadybininko padėjėjas aptaraujnančiam personalui aiškino, ką reikės nuveikti.

Baturis buvo paruoštas atidaryti. Trūko tik

dviejų esminių dalykų - vyriausiojo virtuvės šefo ir valgiaraščio.

Neišvydusi Eštono kelioninio krepšio įprastose vietoje Harpera suprato, kad valgiaraščio teks palaukti. Ji pažvelgė į savo laikrodį - buvo lygiai ketvirta valanda popiet. Norėdama apsidrausti ji anksčiau pasakė Eštonui, kad pokalbis prasidės trečią. Toks elgesys nebuvo jai būdingas, bet jos kantrybė jau seko bendraujant su garsiuoju šefu.

Ji paskambino savo padėjėjai. Merė atsiliepė po antro pytelėjimo. Harperaėjo tiesiai prie reikalo:

- Ar Eštonas Kroftas informavo, kad vėluos?

- Ne.

- Bet jo lėktuvas turėjo nusileisti Las Vegase pirmą?

- Taip, dar šįryt patvirtinau jo skrydį.

Tebūna jis prakeiktas. Prieš dvi savaites Eštonas jai pažadėjo, kad nuo šios dienos sutelks visą dėmesį į restorano reikalus. Ji turėjo to tikėtis.

- Ačiū, Mere. Pranešk, jei ką nors sužinosi.

- Būtinai, - Harpera buvo beišjungianti telefoną, kai Merė pasakė dar kažką, kas patraukė jos dėmesį: - ... tavo kabinete.

Iš virtuvės išėjo Karlas Pero; jo patrauklų veidą temdė rūsti išraiška. Keturiasdešimt šešerių metų restorano vadybininkas pasižymėjo šaltakraujiškumu, bet net jis ėmė nerimauti dėl visko, kas dar turėjo būti padaryta.

- Turime problemą.

- Atleisk, Mere, kas sakei yra mano kabine-
te?

- Tavo motina.

- Mano motina? - iš nuostabos Harpera ne-
suvaldė tono. Pastebėjusi tiriantį Karlo žvilgsnį
ji atsuko jam nugarą ir šiek tiek pasitraukė,
kad turėtų bent kiek privatumo. - Ar ji pasakė,
ką veikia Vegase?

- Ne, bet atrodo nusiminusi.

- Tik nusiminusi? - susimąščiusi paklausė
Harpera.

Penelopė Fontein nebūtų palikusi savo ele-
gantiškos rezidencijos Boca Ratone¹ ir skridusi
trijų tūkstančių kilometrų aplankyti Harperos,
jei neturėtų rimtų rūpesčių. Bet jei taip ir bu-
vo, kodėl Penelopė atvyko pas dukterį? Daž-
niausiai dėl problemų ji kreipdavosi į savo

¹ Boca Raton - miestas JAV, Floridos valstijoje (čia ir toliau - vert. pastabos).

uošvį Henri Fonteiną.

- Kažkada minėjai, kad ji rūko, kai susijaudina, - pasakė Merė. - Šiuo metu ji prisideginėja jau antrą cigaretę.

- Ji rūko mano kabinete? - Harpera suspaudė savo nosies tiltelį. Ji norėjo paprašyti Merės, kad lieptų motinai išmesti cigaretę, bet žinojo, kad tai būtų per didelis prašymas. - Po penkių minučių būsiu ten.

- Negali dabar išeiti, - užprotestavo Karlas. - Kroftas pradėjo pokalbį be tavęs.

- Nuostabu, - sumurmėjo ji. - Ar seniai jis čia?

- Pakankamai seniai, kad paragautų visko, ką paruošė šefas Koulas, - iš rūsčios Karlo veido išraiškos Harpera suprato, kad šis pokalbis vyko lygiai taip pat, kaip ir kiti septyni.

- Mere, atrodo, kad šiek tiek užtruksiu. Padėk mano mamai įsikurti apartamentuose, o aš ją aplankysiu, kai tik baigsiu tvarkytis čia, - Harpera išjungė telefoną ir atsisuko į Karlą. - Jei jis sudirbs ir šitą pokalbį, aš jį užmušiu.

Karlas supratingai linktelėjo.

Vos pasiekusi maisto tiekimo vietą ji išgirdo du piktus vyriškus balsus.

- Šios geldelės geros, - protestavo vienas

vyrų, jo balsas buvo persmelktas arogancijos ir priešiško. – Ir padažui netrūksta prieskonių.

– Akivaizdu, kad vienintelis dalykas, blogesnis už jūsų kulinarinius gabumus, yra prastas skonis.

Skausmas persmelkė Harperos smilkinius išgirdus antrąjį balsą. Eštonas Kroftas jau antrą mėnesį ieškojo vyriausiojo šefo ir atmesdavo kandidatus vieną po kito, nes jie neatitikdavo jo keliamų aukštų reikalavimų.

Moteris išsitiesė ir įžengė į kruopščiai įrengtą nerūdijančio plieno virtuvę. Kaip jau buvo įpratusi, ji nukreipė žvilgsnį tiesiai į Eštoną. Jis visa savo esybe dominavo erdvėje. Aukštas ir imponantiškas, vilkintis baltu virtuvės šefo kostiumu jis stovėjo ant plačios krūtinės sukryžiuotų raumeningas rankas ir įsmeigęs akis į Koulą. Eštonas nepastebėjo Harperos, jos lengvai trūkčiojančio kvėpavimo, neišsmeigė į ją savo neįtikėtinai žydrų akių. Šio vyro aistra maistui paryškino jo įgimtą žavesį. Harpera prakeikė tą susižavėjimo pojūtį, kurio, nepaisant profesionalumo, jai niekaip nepavyko numalšinti. Šiuo metu tas vyras ją erzino kaip kulinaras, bet žavėjo kaip veržlus nuotykių ieškotojas.

Eštono kelionės ją užburdavo. Nors kai kurie dalykai, kuriuos jam tekdavo valgyti, priversdavo ją sudrebėti iš pasišlykštėjimo, jis drąsiai ragaudavo viską, kuo buvo vaišinamas. Visą savo gyvenimą Harpera tiksliai žinojo, ko nori ir ką daro, tačiau tai, kaip Eštonas leisdavosi atsitiktinumų įstumiama į netikėtas ir stulbinamas situacijas, ją ir erzino, ir žavėjo. Žiūrėdama Eštono laidas ji suvokė, koks saugus jos pasaulis, ir pamažu pajuto nepaiškinamą nerimą.

Didelėmis pastangomis Harpera atplėšė žvilgsnį nuo Eštono ir nukreipė dėmesį į antrąjį šefą. Pamačiusi liepsnojančias pastarojo akis ir suspaustus kumščius ji nutaisė diplomatišką veido išraišką ir žengė į karo zoną.

- Laba diena, ponai, - tarė ji ramiai, bet valdingai. Ji norėjo, kad šefas Dilanas Koulas vadovautų *Baturio* virtuvei. Jis buvo puikus kulinaras ir stiprus bei organizuoti gebantis vadovas. Harpera sulaukė sunkų atodūsi. Iš visų kandidatų jis labiausiai tiko į vyriausiojo šefo vietą, todėl ji ir paliko šį pokalbį pabaigai. Likus tiek nedaug iki didžiojo restorano atidarymo, ji turėjo taip reikalingą persvarą prieš Eštoną. - Užsukau pažiūrėti, kaip jums sekasi.

- Paragauk šito, - paliepė Eštonas, pastum-

damas lėkštę į jos pusę, bet neatitraukdamas akių nuo Koulo. – Pasakyk, ar, tavo manymu, tai atitinka *Baturio* standartus.

Kai jis pirmą kartą taip pasielgė, Harpera buvo pamaloninta, kad jį domino jos nuomonė. Bet kai trečiasis kandidatas buvo atstumtas, ji suprato, kad Eštonas paprasčiausiai naudojosi ja savo spektakliui. Juk jei žmogus be jokios kulinarinės patirties pajustų prastą patiekalų kokybę, juos paruošusiam virėjui tai reikštų žlugimą.

Harpera neįvykdė Eštono paliepimo.

– Ar galime pasikalbėti vieni du?

– Ar tai negali palaukti? – Eštonas vis dar neatitraukė akių nuo Koulo.

Harpera iš paskutiniųjų stengėsi suvaldyti pyktį. Kaip atrodytų, jei Fonteinų restorano *Ciel* vadovė būtų žurnalistų užklypta grasinanti žymiajam šefui Kroftui?

– Ne.

Ryžtingas jos balso tonas pagaliau patraukė Eštono dėmesį. Aštrus kaip lazeris jo žydrų akių žvilgsnis įsmigo į Harperą, ir ji staiga susijaudino. Papilvėje užgimęs virpesys ėmė kilti aukštyn, paliesdamas kiekvieną nervą. Ji mintyse nusikeikė. Perdėta jos kūno reakcija į pui-

kią šio vyro išvaizdą ir ryškiai dominuojantį vyriškumą ją blaškė per daug dažnai. Šalia jo ji prarasdavo profesionalumą.

Harpera dar kartą sau priminė, kad vyras, stovintis priešais ją, buvo nepatikimas ir nesidomintis, kaip jo sprendimai veikia kitus žmones. Per televiziją visada buvo smagu stebėti veržlų nuotykių ieškotoją, sužavintį vietinius gyventojus įdėmiu jų istorijų klausymusi ir tradicinių patiekalų ragavimu. Bet kai kalba pasisukdavo apie įprastus darbus, reikalingus restorano atidarymui, jis nebebūdavo toks dėmesingas.

Suspaudęs lūpas Eštonas linktelėjo.

- Atleiskite mums, - pasakė jis šefui Koului ir su Harpera grįžo į salę. - Kas tokio svarbaus atsitiko? - reik-liai paklausė jis vos jiems išėjus iš virtuvės.

- Restorano atidarymas po dviejų savaičių.

- Puikiai tai žinau.

- Pranešimai spaudoje jau pasirodė. Nebegalime dar kartą jo atidėti.

- Suprantu.

Ji mėgino numalšinti susierzinimą.

- Mums reikalingas vyriausiasis šefas.

- Aš pasirūpinsiu virtuve.

Jei tik tai būtų tiesa.

- Man reikia patikimo žmogaus, kuris galėtų būti čia kiekvieną dieną.

Eštono linktelėjimas reiškė, kad jis suprato, kur ji lenkia.

- Nori, kad pasamdyčiau Koulą.

- Kai paskutinį kartą lankiausi Čikagoje, valgiau jo restorane. Viskas buvo puiku. Nekant-ravau paragauti, ką jis pagamino šiandien.

- Nedaug praradai.

Harpera minutėlę tyrinėjo Eštoną. Šįkart jis buvo kažkoks kitoks. Paprastai jis įlėkdavo kaip vėjas, prikibdavo prie įrangos arba organizavimo ir išpeikdavo visus, kas su tuo susiję, o tada pasiūlydavo sprendimus dėl visko, kas, jo nuomone, buvo negerai. Darbas su juo kėlė ir stresą, ir entuziazmą, bet ir restoranas galiausiai tapo daug geresnis.

Šiandien atrodė, kad garsusis keliautojas kelia rūpesčių vien norėdamas viską apsunkinti, o ne dėl to, kad jam iš tiesų nepatiko šefas Koulas.

- Ar tau kažkas atsitiko?

Staigus temos pakeitimas privertė Eštoną akimirką sudvejoti.

- Visiškai nieko. Kodėl klausi?

- Nes šiandien atvykai laiku, kas nėra įprasta.
- Manau, netgi valanda anksčiau.
- Harpera nemėgino jo pataisyti ir pamojo durų link.
- Ir šiandien nematau tavo kelioninio krepšio.
- Kelioninio krepšio? - pakartojo jis.
- Juodo odinio krepšio, kurį visur nešiojiesi.
- Turi omenyje mano lagaminą su ratukais? - jis parodė į restorano kampą, kur stovėjo krepšys. - Kodėl klausai?
- Nes jis yra tarsi tavo gelbėtojas.
- Eštono akys susiaurėjo nuo linksnumo.
- Gelbėtojas?
- Kai reikalai tampa per daug nuobodūs, tu surandi kokį nors pretekstą, čiumpi krepšį ir išleki ieškoti įdomesnių nuotykių.
- Palikdamas tave tvarkyti mano paliktą chaosą?
- Harpera patylėjo.
- Tu išbandei ir atmetei septynis kandidatus į vyriausiojo šefo vietą.
- Eštonas kilstelėjo antakį....